

19. 11. 1965

773

להקת בת-שבע

(תכנית חדשה)

לאחר הופעות של להקות הבאלט המפורסמות, "סיטיבאלט" מניו-יורק ובאלט קירוב מלינגרדאד — יכולים אנו להעריך ביתר בטחון את הישגה האמנותי של להקת המ' דול הצעירה שלנו. המגמה המר-דניסית והמצא הישראלי אולי הם החוצצים בינה ובין הקהל הרב הממלא את התיאטרונות לרבברר היו בהצגות הבאלט המובא מן החוץ. פולחן המיעוט — העלית המובהרת — שהוא באפנה היום, איננו אידיאל באמנות שנטבע בריאתה היא מכוונת לקהל, ניוונה ממנו בכל המובנים. הסנוביות הא' מנותי הממלא גם תפקיד חיובי בכמה וכמה מצבים, עשוי גם כן לתרום את תרומתו ב"הכשר" המ' גמה האמנותית, אשר למוצא ה' ישראלי המנותיק, כנראה, הונע סנוביסטיים של הקהל העירוני — הרי זו תופעה שאין להתגבר עליה בכוח התוכחה והתעמולה, אלא ב' נאמנות והתמדה של נאמנים. על כל פנים, התכנית החדשה פתחה יותר מלמה בחינות לקהל רחב יותר מאשר קהל "מבינים" ונבחרים בלבד. ה"מודרניז" שבה טבעו בנושא הנושא עוזר לה' בנות של "המודרניז", הלהקה מה' כללת תמיד את אמציות הטכניים, מילדת את האנסמבל ומעלה את כושר הסולנים. הארמוניה בין ה' כוריאוגרפיה, בין פיתוח הנושא העלילתי האידיאי ובין הביצוע

בתנועה, בתפאורה בתלבושות — עשויה להנות גם כשדרכים אי-נס לגמרי מובנים ונהירים, רוחה של מרתה גראהם שורה כאן, אך אין זה שלטון שרירותי של סמ' לים ואידיאות ולשון שירה בעלת ייחוד בלבד. יש כאן יותר משא"י פתח של האמנית הדגולה אל הש' ליונות האמנותית החדשה, אל הנע' לה והטהור, והפקת מיטב הדימויי' השירי מגופו ומנפשו של הרקדן. יש כאן משהו מעבודת הקודש, במסירתה הנפש והרצון להגיע ל' השתלמות תוך קנאות לעקרונות. כך נראה עתה המחול, "בת יפתח", אחד ושלם יותר משקודם. מה ש' אפרתי מנומנטאלי וקדמוני יר' תר והאקטיבי שבו מעודן בביטוי. ולינה שייפלד אישית א' מנותית וסגולות חזותיות נאות. מחול זה הוא יצירה מקורית כולה, בנושא שלה, במוסיקה משל סתר, בכוריאוגרפיה של שיינפלד, ב' תפאורה של שירר, הפראגמנטא' ריות ואי מיצוי הנושאים נראים לי הפעם פחות קונצים משקודם ואיני יודע במי הסיבה.

המחול החדש "אדם וחוה" מר' סיף גון עז ומעז בהומרה יותרה לעתים של הנושאים והביצועים, ריקוד שניים זה שופע והומור בור' לסקי עד לגרוטסקה קומית רעננה בצבעיה ובהושינותה. פתיחתה מזכירה את הסצנה ממהוה של באקאט, אך הכל כאן שונה. בתכ'

לית, אין כל נימה טראגית בסר' מר' זה והתפוח המופיע כאן אי' ננו סמל אידיאוגרפי למפלתנו. האשה אוכלת אותו ממש, ואדם טועם ממנו גם הוא. האגדה חר' זרת ושוחקת במשחק פאנטומי של אשרה אלקיים וש"מ עון בראון. הכוריאוגרפיה של אשרה אלקיים ברורה בקוויה, בצבעיה, בהתפתחותה, במטאפורה שלה. בליבארטו לריקוד חדש אחר "סארגאסו" קריאו על אשה ובמח' צית מריה הלכרד בסבך אצות של חלומות ויחסים שלא באו ליד מי' ציו. וראיתי בעיני אחד הנושאים האהובים על מרתה גראהם, הש' קיעה בתתיכחתי ובמאבק לפרש את החלום. אך הנושא הפסיכולוגי על הליכידו שבו איננו משעבד את המחול ואינו מטיל עלינו קד' רות של מבור, אדרבה, העין נה' נית מן התפאורה המרהיבה התח' ימית משל ראינו ארוטומי וה' כוריאוגרפיה של גלדן סטלי' מאפשרת להקה ולרקדנית הרא' שית רינה גלוק להציג פרקי מחול ומשחק הפשיים יותר מהנושא ה' פסיכולוגי של המשבר, בקבוצות מ' אפסיות ותנועות מובהקות מ' עלה חזיון הנעורים העשוי ללא רחס, אך מול גורל האשה, שרינה גלוק מטיבה להביעו לעמקו. אין באמצעים מודרניסטיים אלה, הק' רובים לפיסול ולמוזיקה המודר' גית, משום חרות והדג'נות. וא' קאדמיזם שבמופשט. אדרבה, אין כאן טעם של דאקאדאנס עקיב. אין צורך לחזור כל פעם אל הבעיה הלאמית, העברית-היש' ראלית בריקוד. יש להניח לדברים לגדול, להבשיל, להצטל באורח בטבעי, באורח הנוף. אך יש לחזור ולהדגיש את הערך הלאומי ב' חזיון אמנותי זה אם גם הוא צמח מתוך השראת-הרוץ.